

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۱ اگست ۲۰۲۱

پیروی "طالب" از "چنگیز"!

سه شنبه - ۱۹ / اسد ۱۴۰۰ - کابل: در یادداشت امروز با در نظر داشت پیشرفت های برق آسا و تقریباً بدون مقاومت از جانب مقابل طالب و عقب نشینی ها و فرار های مفتضحانه نیروهای امنیتی دولت دست نشانده، می خواهیم به نقش ویرانگر تبلیغات جنگی در شکستادن مقاومت طرف مقابل اشارات مختصری بنمایم. از این که عنوان مطلب عام است و می شود از ده ها جهت هجوم چنگیز را با تهاجم طالب مقایسه نمود، پوزش می خواهیم که نمی توانم در تمام ابعاد سخن را ادامه دهم و بحثم را صرف در زمینه شیوه تبلیغات جنگی خلاصه می نمایم:

تا جایی که از مطالعه اوراق تاریخ بر می آید، نیروهای مهاجم بر یک منطقه خارج از قلمرو شان، بر مبنای ماهیت نیروی مهاجم و چگونگی مناسبات اجتماعی محل مورد نظر که می باید مورد تهاجم قرار گیرد، عمدتاً از دو شیوه تبلیغاتی کار گرفته، یا بهشت آینده را تبلیغ می دارند و یا هم دوزخ آینده.

* - شیوه تبلیغاتی "بهشت آینده" بدان شیوه تبلیغاتی گویند که نیروی مهاجم، به صورت بسیار فعال با نقد از حاکمیت موجود در منطقه مورد نظر و بزرگ ساختن خلأهای آن، با تمام قدرت می کوشد هجومش را به نحوی، تلاش برای نجات انسانهای ساکن در محل مورد نظر تبلیغ نموده، چنان وانمود سازد که نه تنها هدف از تهاجمش اشغال آن منطقه و سرکوب مردمان آن نیست و نجات "ساکنان مظلوم و در بند آن منطقه از شر ضحاک های زمان" می باشد بلکه با هجومش درب های بهشت را برای آینده آنها باز نموده، خوشبختی و بهروزی را برای شان به ارمغان خواهد آورد.

هرچند نمونه های این تبلیغات تهاجمی در تاریخ بارها تکرار شده مگر برای ما بهترین و زنده ترین نمونه چنین نوع تبلیغات گمراه کننده، تبلیغاتی بود که امپریالیسم امریکا و شرکاء قبل از اشغال افغانستان، عراق و لیبیا به راه انداخته، از یک طرف با سیاه نمائی هرچه بیشتر رژیم های حاکم و از جانب دیگر با بهشت نمائی نیت تهاجمات خودش، تا حدودی توده های میلیونی این کشور ها را "منتظر" نموده، تقریباً بدون مقاومت مردمی قادر شدند، حاکمیت ها را از بین ببرند.

* - شیوه دوم یعنی "دوزخ نمائی" به شیوه ای گفته می شود که نیروهای مهاجم قبل از رسیدن عقب دروازه های شهر مورد نظر، جنگ تبلیغاتی مهیبی را به راه انداخته، در آن به جز از کشتار، ویرانی، سوختاندن، تاراج، هتک حرمت به نوامیس، بریدن پستان زنان و بلند نمودن اجساد کودکان بر روی نیزه، حرف دیگری به میان نیاورده، تمام اینها را منوط به این می سازند که در شهری مقاومت صورت گیرد، چنین عذاب ها و مجازاتهای در انتظار شان خواهد بود،

هرچند در قرون معاصر لشکر فاشیستی المان و جاپان و امریکا و انگلیس و فرانسه و اسرائیل نیز از چنین تکتیکی کار گرفته اند، مگر در قرون قدیم، استاد استفاده از این شیوه تبلیغات جنگی اداره اطلاعات و تبلیغات چنگیز بود.

چنگیز با برخورداری از دو سردار بسیار زیرکش "جبه تائی" و "سویه تائی" که هم مسایل اطلاعاتی را سرپرستی می نمودند و هم تبلیغات را توسط عوامل شان پیش می بردند، در کاربرد این شیوه چنان موفق بودند که ماه ها قبل از رسیدن لشکر چنگیز در اطراف یک شهر، مردمان و باشندگان آن شهر در چنان هراسی به سر می بردند که نکند اشتباهاً کودکی سنگی پرتاب کند، و لشکر چنگیز از آن خشمگین شده، دمار از روزگار شان بکشد. همین بود که شهرهای آسیای میانه اکثراً یکی به دنبال دیگر تسلیم شد و سپاه ۱۰۰ هزار نفری خوارزمشاه نیز به جز فرار کار دیگری انجام نداد.

هموطنان گرامی!

وقتی به شرایط امروز و فرار نیروهای امنیتی دولت دست نشانده در مواجهه با طالب نظر می اندازیم می بینیم که طالب با به نمایش گذاشتن توحش ذاتی اش، از طریق تبلیغات هدفمند به خصوص فیسبوکها، چنان فضائی را ایجاد نموده، که اکثراً نیروهای مقابلش قبل از دیدن عزرائیل پای شان را دراز می نمایند که گویا قبلاً مرده اند.

هموطنان گرامی!

این نکته را باید بدانیم که زمان اعتقاد به روئن تنائی از سنخ اسفندیار و آشیل گذشته است. این را باید بدانیم که در مقابل گلوله همگی آسیب پذیر هستیم، هم ما و هم طالب. همان طوری که ما "تیغ بندی" نداریم می باید مطمئن باشیم که طالب نیز "تیغ بندی" ندارد گلوله هم بدن او را سوراخ می کند و هم از ما را؛ پس نباید از طالب ترسید. تجربه نشان داده است که سقوط اکثر مناطق برخاسته از توانمندی طالب نبوده، بلکه بی ایمانی و بی برنامه‌گی نیروهای امنیتی دولت دست نشانده باعث آن بوده است. بیائید اکنون که پای مرگ و زندگی ما در میان است، قبل از مردن پای خویش را دراز ننموده، عزم مان را جزم نمائیم که نمی گذاریم طالب بر ما مسلط گردد.

هموطنان گرامی!

این را باید همه بپذیریم که انسان فقط یک بار می میرد، چه خوش برخورد باشد و چه سفاک و خونریز، نمی تواند انسان را باربار بکشد و زنده سازد، فقط یک بار می تواند بکشد با هر قساوتی که در توان دارد. از این رو جنایات و قساوت طالب نه تنها نباید در عزم مبارزاتی ما علیه آنها خللی وارد سازد، بلکه با حرکت از اصل، پیروزی بر دشمن سفاک و خونریز هر قدر سخت تر به دست آید، افتخارش بیشتر است، آمادگی های مبارزاتی خویش را با ایجاد کمیته های دفاع از خود و گسترش افقی و عمودی آنها ارتقاء ببخشیم.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لایتنمای مبارزه علیه دولت دست نشانده می باشد!

سرکها ما را می طلبند!